

Úvodníček

A je tu krásný měsíc listopad, barevné listí padající ze stromů, ranní mlhy, stále zataženo a krátký den. Stejně, jak je nevlídné počasí, tak má člověk i nevlídnou náladu. Ale hlavu vzhůru, Vánoce jsou za dveřmi a hnedle po nich i jarní tábor. A kam že to letos pojedem? No přece do Krkonoš a přesněji do Pasek nad Jizerou. Pokud Vám to něco připomíná, tak je to skoro rodná víska Ikaruse. Ubytování budem v chatě uprostřed sjezdovky, takže nikam nebudem dojízdět či docházet. Nejdělsší vlek tam je 1162 m, což je celkem úctyhodná délka. Podrobné informace o tomto lyžařském areálu můžete najít na

sebou dveře, když přicházíte. A pokud odcházíte, zkontrolujte okna, zda jsou pořádně zavřená. Příští týden se budou okna vyměňovat za „krásná plastová“. Takže doufám, že u nich již se zavíráním žádné problémy nebudou.

Kosa

Podzimní prázdnoty

Byla jednou jedna úplně samotná a opuštěná chaloupka, teda ne tak úplně chaloupka, jako spíš klubovna a aby jí nebylo smutno přišlo se na ní podívat několik příslušníků kmene Kočovníků. Jaké to však bylo zklamání, když ubohou klubovnu nechali zase svému osudu a odjeli směrem k Hlavnímu nádraží. Tady už nikomu smutno nebylo a tak se nově příchozí mohli

radovat

z přítomnosti
staře příchozích.
Byli na nádraží a
tak je nenapadlo
nic
originálnějšího,

www.paseky.cz. Přílohou tohoto Týpka je závazná přihláška, kterou bych rád do konce tohoto měsíce obdržel vyplňenou a podepsanou od rodičů (tedy pokud s námi chcete jet na jarňáky).

Dále pro vás mám jednu smutnější novinu, vykradli nám klubovnu. S tím asi již nic neuděláme (pokud s tím neudělál něco policie), ale do budoucna, zavírejte za

než jít na vlak. Ten zrovna jel do Plzně. Zase se ocitli na nádraží a narazili na vůz (jel po kolejích, co to bylo?), který je odvezl

přímo do kouta. Byl to kout Šumavy (ne tak úplně), a tak se to tam jmenovalo Kout na Šumavě. Z nádraží do vlaku to už byla rutinní záležitost a něco takového přece nebudou podporovat, zvlášť když věděli, že na ně čeká malebná sokolovna. Pátrání bylo úspěšné a zjištěná poloha se zdála zvolena ještě úspěšněji. Lavičky vyzívající k posezení nás však nezklákal (jame odhalení).

Ovšem vidina lavic a židlí za jedněmi ze dvou dveří byla pro některé slabší jedince neodolatelná. Ti odolnější se vydali za žíněnkami (někdo má, někdo nemá.... kdyby jste se pojistili u ... pojišťovny tak by vám to stejně nepomohlo). A tak spali a spali a vzbudili se. Vstávat a chodit! Plni elánu jsme se nasnídali, což nám energii rozhodně neubralo. Může se vyrazit. Na cesty je důležitá hlavně pohoda. Vyrazili jsme tedy na kopec Kloubouk, kde byl největší vítr. Tady jsme zahnali nepohodu. A dál to s námi šlo z kopce. Když jsme byli skoro dole, zase se šlo nahoru, až jsme konečně dorazili na hrad. Tu. Ano, na tomto místě nám bylo

zdůrazněno, co bude následovat. Jako Chodové za dob slávy obhájit své hranice. Vyrazili jsme tedy najít své čakany, šakali a jiné zaručené obranné prostředky. Pod heslem: „kdo maže, ten jede“ jsme se důkladně umazali mastnotou ze špekáčků (nebyly to buřty Vigo?) a vyjeli na další pouť. Tak to šlo dokud bylo vidět na krok, těsně před cílem nás však zpozdil čaj. Byl zákeřně ukrytý na stolech, k tomu všemu v restauraci. Když nás propustil, vyzvedli jsme své zaparkované šakali a polem nepolem, spíš necestou, než cestou došli

k cíli – svému spacáku. Ale to není vše. Ještě najist, vyzrát nad několika nástrahami. A konečně spát. Přišel den a ráno se má cvičit. Každý tedy zaujal své stanoviště v posilovně, ačerpal nové sily, rozloučil se se svým kamarádem spacákem a vydal se poznat nové kraje. Jsou tu však lapkové.... a kdo neumí do tří odskočit tak, aby nebyl vidět, má malou

šanci, že dojde k Buškovu sídlu. Nakonec se projevilo, že všem je shůry dáno a Bušek byl lapen. Úkol splněn. Cesta zpátky. Znáte tu, o tom psu, na kterého se křičelo: „sudy!“ a on se poslušně koulel a sem tam někomu serval svetr, tak tuhle pohádku si někteří zahráli na dobrou noc. Protože venku bylo, že bys psa nevyhnal. Každý si našel

svou dečku a nechal si něco zdát. Světlo. Snídaně. Pozor změna: trpaslík a dokonce červený, nebyl to sice taťka Šmoula, ale k pobavení to postačilo. Domažlice, Domažlice překrásné město...tak jo, takhle teda ne! Radši tu o tom kroužku a železe...zeptejte se Terezy. Došli jsme až na Domažlické nádraží a díky vlaku, kterým se jelo zpátky jsme si připomněli, jak je skvělé, že můžeme chodit pěšky. Když už vlak zastavil v Koutech, tak jsme neodolali a slavnostně vystoupili (ale na historické šermíře to nemělo). Ty

lesknoucí se parkety v sokolovně nás jako zázrakem přitáhly. Byla noc, nebo alespoň tma. Oči se klíží, ale ještě, že je tu večerní program....nemusí se hned jít spát. Až potom. Spánek. Zase ráno. Nejdřív podvědomé vstávání...hlas z dálí.... Pak se ozve vědomí a se slovy: „jídlo, jídlo“ nás přece jen donutilo opustit spacáky. Jídlo bylo snědeno a opět se mohlo vyrazit. První pozoruhodnost byla Kdyřská cukrárna, kam nás přilákali mimozemské síly (ufon za výlohou byl fakt špatně schovaný a ty medvědi rozhodně ze Země

nebyli). Odlákala nás opravdu omezená nabídka (což takhle dá si druhou poličku odspodu?). Radši pryč. Proč však ležt jenom na kopce, kde fouká a ještě tam není nic vidět. Jsou i mrakodrapy, vysoké skalnaté vrcholky, 300 metrů vysoké komínky.... Tady byla rozhledna. I ta posloužila svému účelu (podle výsledného výrazu některých účastníků však není jisté, za jakým účelem byla postavena). Poté nás zase zdržel čaj a některé postihlo mnohem horší zdržení v podobě palačinek, kroket a jiných nezáviděníhodných okolností. Do lesů,

tam, kde plápolá oheň.....nás sledoval zelený traktůrek, ale z čínské polévky nedostal ani obal. Vydal se tedy dolů. Nikdo se však nenechal napálit – ještě by nás zavedl špatně. Šli jsme vlastní cestou. A vyplatilo se, traktor by nás do sokolovny určitě nezavezl. Není nic lepšího, než si na noc přitopit a tak jsme naházeli pář polínek do kamen, moment... kamna tu nebyly, ale nevadí nám postačilo pář plechovek fazolí - ani přisolovat se nemusely. Pář veselých her ještě nikomu náladu nezkazilo, ale ten spacáček si stejně nedal říct. Spalo se.

Hádejte, co bylo dál.... Vstalo se. Tento den byl dnem výhledů aneb jak daleko je vidět do mlhy. Mapa říká stop... pokochejte se na místě dalekého rozhledu, většina však dala přednost střelnici s jejími svítivými úlomky a pískacími nábojnicemi. Oběd byl uhájen před zuřivým kotětem a.... Cesta (ehm) nás zavedla

až k poutnímu místu, i tady byla mlha. Vedla kolem stáda krav. Pídlér si zaskočil na návštěvu do ohrady. Mohlo se jít dál, mlha. Mlha. Sokolovna. Netradičně zhotovené tradiční špagety. Hry. Každý

upadl do slastného bezvědomí. Nebyl to budík, nebyl to vítr z hor, nebyl to Kosa, byl to Marcel. Takže vstávat a žádný cvičení, tentokrát se bude balit. Pár projížděk se smetákem a několik dalších nezbytných úkonů. Vše jakoby se mělo odjíždět. Udělejte pá pá, ale ne z jedoucího vlaku, nebo se vám ruka už z podzimáků nevráti. Nikoho to nenapadlo, a tak kdo chtěl, mohl třeba podat ruku svým rodičům. Tentokrát však v Praze.

Hudla

Lány a Aloba | k večeři

Ha, výlet! A ven! Tak se pojedeme podívat, ne? Sice trošku chladno, ale nevadí. Na Jaggera to sice nevidím, ale radši dva světříky. Přes sebe. A taky nějaký jídlo. A co nám ještě chybí? Baterka, nezapomenout. Sraz je na

Smícháčci. Sympatické. Aspoň člověk nemusí jezdit přes celou Prahu na vlak. To už je tolik? Jejky, snad na mě počkaj. Tak honem, kongo, klobouk a tradá. Co jsem zapoměl? Baterku! Hergot, ale vracet se pro ni nebudu. Kde jsou? Ááááá, Zuzana tu čeká. Ostatní jsou už ve vlaku. Ale prý pohoda. Tak pohoda. A jsme ve vláčku. Blíže neurčený menší počet dětí a blíže

neurčený větší počet vedoucích instruktorů. Tako začínal poslední letošní výlet ven a směřoval do Lán a okolí. Odjíždíme tedy ze Smícháče směr Beroun přes Rudnou. Trať vede Prokopákem. Kdybych to věděl, tak jsem se nemusel plazit 126kou na Smícháčské Nádraží (rozuměj Smíchovské nádraží – pozn. autora) a moh jsem pohodlně sejít do zastávky Praha Holyně. No, neva. Aspoň jsem ušetřil podrážky. Budou se hodit. Prohlížíme Prokopák, kecáme o jeskyních a bavíme se úvodním dialogem Anežky a Ikaruse. Dle Morčete to bylo takto:

Anežka (ukazujíc na roli Alobalu, která zpola ční Karosákovi z brodvalku): „To máte k obědu?“

Ikarus (vyděšeně): „Ježíši nééé, k večeři!“

No, dobrou chuť. Je vidět, že Ikarus má metal rád a že se za to nestydí. Přestupujem v Berouně a pokračujem vlakem do Zbečna (tedy doufám). Vystupujem do tmy. Vůbec je tak nějak přihrnušlo. Morče udává směr a zamítá návrhy k návštěvě restauračního zařízení. Bohužel, udává směr do kopce. Ale za to kvalitního. Drápem se po silnici do krpálu. Mrholí. A Marcel ztratil kulicha. A vzápětí se kus vrátil, aby ho nalezl. Procházíme vesnicí Sýkořice, kde jsem si

zavzpomíнал na minulé hudební doby. Stále do kopce. Proboha Morče, měj rozum, jsme taky jenom lidi! Mrholí. Konečně do lesa. Ale do kopce. Co to slyším? Něco o ohni a spaní? Proč ne. Zmateně sbíráme dřevo, protože v okolí jsou z 99% listnáče, stavíme pára, dojdíme zásoby, ... Ikarus bydlí s děvčaty. Pomalu se ukládáme a děsí nás vrzající

strom. A pak že je v lese klid.

Ráno, raníčko Kosa ani nevstával, jen ruce ze spacáku vystrčil, plynový vařič nahmátl a kávu vyrobil. Objevily se taky buchty, pizza a Ikarus. Snídaně v postýlce, pohoda. Už pařeniště balí a všechno už se chystá, už uzdy sedí na zádech, za chvíli hnem se z místa... Jojo, je to tak. Odcházíme. Na kraj lesa a pak dál. Cesta ublíhá, míjíme zajímavá místa a Ikarus umírá smíchy z předělávek hlášení zastávek v MHD. Uvažujeme zda se nepůjdeme občerstvit do skansenu výroby dřevěného uhlí. Bohužel zamítнуto. Jdeme dál po silnici a zkoumáme význam značek Významný strom, když nejsou umístěny ani na stromě ani v jeho těsné blízkosti. Marcel našel starou, ale stále zapečetěnou limonádu.

Ochutnává. Nosem. A prská. Uhybáme ze silnice, a protože je čas k obědu, zastavujeme na piknikových sedačkách. Plynový vařič slaví další úspěchy. Díky němu máme k obědu dva chody teplých párků a jako bonus sýrovou polévku. Kopeme si nalezenou limonádou, která nás za to pokropila svým obsahem. Nakonec jí Ikarus rozšíapl.

A jdeme dále. Kocháme se okolím a dorážíme do Žiliny. Kupodivu jsme stále v ČR. Návštěva restauračního zařízení a luxování přilehlého krámku s pochutinami. Ve výborném koláči mám zapečený vlas. Koláč už nemí výborný. Pokračujeme dále a útočíme na další krámek. Nabízejí maso, banány, uzeninu, salát a rybu. Nakupujeme a děláme si banánové

špatně. Místní usedlík vykládá o samopalu, který údajně vlastní a nařkává nás z mimozemšťanství. Při představě, že jinak pocházíme ze stejné planety jako on, souhlasíme. Jdeme (radši) dál a dlabeme banány.

Mizíme v lese a zvolna hledáme místo na přespání. Nalezeno. Rozděláváme oheň a stavíme pařeniště. Děvčata si to své plní kouřem. Proti gustu žádný dišputát. Pár průzkumníků prochází blízké okolí a nachází haldu hlušiny jako dělanou k průzkumu. Vznikají večeře. Vynikající Delfín buřguláš bez Solamylu či mouky a možná ještě dalších důležitých surovin, ale o to lepší. Aspoň nic neprekáželo chuti buřtů a brambor. Orlíci si k večeři chystají Ikarusem přinesený Alobal. A vědí, že

hliník ve velkých dávkách způsobuje demenci? Po večeři přichází muzička, resp. přichází Ikarus k Marcelovi a oba mláti klacíčkem do kytry. V tomto nekonečném wood-noise kecáme u ohně, čteme Bravo a doufáme v hudbu. Nakonec se tak stalo a Marcel hraje i písničky. Uleháme a usínáme.

Ráno opět káva z vařiče, buchty a Ikarus. Káva bohužel chutná po sýru. Ikarus chvíli neposedí, pořád se někam

chodí koukat, ač ho pořád přemlouváme, aby u nás pobyl. Že prý musí vidět nedaleký bunkr s maskovací sítí a pak donést vodu na zalití ohně z bažiny za cestou. Marcel vymýšlí protézu dolní končetiny z klacku a díky tomu nový styl chůze – turbopajdání. Jdeme na pole a přes pole k haldě hlušiny. Kosa po mně hodil zralou uschlou kukurici. Oplácím mu to, ale míjím. Menší kukuričná bitva za pochodu. Vidíme tábor morgošů a Ikarus má strach. Nepomáhá mu ani, že nejdeme směrem k němu. Menší cross terénem pod haldou a už odkládáme věci a šplháme nahoru. Svah je příkrý a hlušina se pod nohama sype, ale jde to. Na „náhorní plošině“ je totální měsíční krajina. Ale výhled do okolí stojí za to. Morče se Zuzanou předvádějí „létačí“ scénu z Titaniku. Zkoumáme vývěry horké páry a Anežka si hřeje ruce. A zase dolů. Odcházíme do Lán. Míjíme romský tábor a několik mastňáckých

elektromotorku jednoho z hostů a získává ji na krátkou projíždku. Posouváme se na hřbitov ke hrobu TGM a jeho rodiny. Hodný místní pán nám ukazuje původní místo hrobu Charlotty Masarykové. Děkujeme.

Odcházíme na vlak. Marcel vykládá o zbytočnosti návštěvy některých přednášek ve škole. Čekání na vlak si krátíme výhrami v automatu na nápoje. Studený banánový koktejl není nic moc. Ikarus upozorňuje na salonek TGM v budově nádraží. Je tam pamětní deska. Hurá, náš vlak. Uvnitř vypadá jako tramvaj a navíc jedeme pozadu. Hrajeme hru s kreslením obrázků podle vět a naopak. Praha - Dejvice. Jsme doma (jak kdo). Radši se

táboráčků – ohniště a kolem autosedačky.

Lány. Myjeme se u pramene před branou parku. Jdeme do cukrárny, která..je zrušená. Tak aspoň do parčíku před restauraci. Chleba s ... rybičkami s česnekem, uzenými stehny (ne našimi, ale i kuřecími), hermelínem. Navštěvujeme též restaurační zařízení. Ikarus obdivuje

projedu až na Masaryčku. A pak už opravdu domů...

Čárlí

Z Kanadského Srubu

Jak jste jsi jiste všimli jsou tu háčky a čárky. Můžete poděkovat Kokešovi za to že se my konečně objevily na počítaci. Více méně tam furt byli jenom nešli najít. Ale stežovat jsi vo počítacích nebudu a zacnú tedy z článkem. Už je listopad, listí skutečne padá nebo dokence i spadlo, zalezí to na stromu, ale dívám jse ven ze srubu a neco tu chybí, není sních, tak tolík by nevadilo že tu není. Horší je že prší, prší a prší, leje a leje, mrholí a mrholí a pak zase prší a prší. A když prší tak není pod nulou tak nemuze být led a tým pádem nejde hrát hokej. Nebo jo? Jak jsem naznačil posledne hokej je velmi oblíbení sport v Kanade a hraje se v krytích arénách. To by nebyla taková vzácnost kdyby nebylo tolík arén a tolík lidí posedlí hokejem. Obvkle šílenství začíná koncem zaří, schaní se výzbroj brousí se brusle a pak to zacnče. Každo týdenní trénink a pak hra. Děti středního veku to mají nejhorší. Hry začínají v sedm ráno v sobotu. To znamená že malé děti vstavají v šest, cpou do sebe nejakou snídani, třesou jse zimou a pomalu jse oblíkají do výzbroje a hrajou hokej. Proč? se ptáte, hokej je považován

za národní sport, a dovopravdi je to národní zimní sport (lacrosse je národní letní sport). Ale jestli hokej je podle vládi národní sport muže bejt lidem jedno, lidé už jsou názoru ze hokej se proste musí hrát a jinak to nejde. Jakmile umí díte chodit tak by jse mělo učit bruslit, to je názor mnoha lidí. Hrajou lidí všech veků, kluci a holky. I nejmenší vesnice mají kluziště a tak hokej se vsává funkce kde jse lidé setkavají a probírají co je nutné probírat. Takto se aréna vstává něco důležitejšího a nazívá se *community centre*, podle slovníku kulturní dům ale ta kultura je podle mne příliš hrubá aby to byl kulturní dům. Počet lidí kterí jse dostanou do NHL je docela malí proti všem co hrajou hokej, hokej se hraje protože není nic moc jineho co dělat v zimě, když jse hejbou tak nezmrznou, a když je jich víc spolu tak je nesežerou medvedi. No jo to je ono, hokej asi začal aby první kanadane přežili zimu.

A nejdůležitejší otazka? No jiste že vždycky fandím napřed české republice a pak teprve kanadě. Jinak to přece nejde.

Hžebík

Pranostikon

A po říjnu tu máme další měsíc. Listopad. K listopadu se váže hrozně moc pranostik a jmen, ale vybrala jsem (snad) ty zajímavý a nejpoužívanější, abyste se taky něco zvláštního dovděčili. Tak tedy usedněte, postůjte, lehněte a hlavně čtěte.

Pár pranostik, co se používají v měsíci listopadu jsou:

Když krtek v listopadu ryje, budou o vánocích léétat komáři.

Studený listopad - zelený leden.

Jestliže sníh listopadový dlouho zůstane, více než hnůj polím prospěje.

Jaký bývá v listopadu čas, taký obyčejně v březnu zas.

Začátkem-lí listopadu sněží, mívá sníh pak výšku věží.

A kdo slaví tenhle měsíc svátek? - Co třeba Martin, Nikola nebo Ondřej?

A co hned takhle 5.11. mocný vládce, vedoucí práce Emerich, Koleta – tohle nevžité jméno znamená vítězství lidu a

svátek Letky slaví 20.11., Kolombín, prý holubí, něžný a svíčky sfoukává 21.11. podle maďarského kalendáře a 25.11. slaví Čistoslava, cudná Rina a 29.11. Zaida – velitelka.

A další, další jména: Rufus, Saturnin, Božidara, Celie, atd... Tak jim nezapomeňte poprát.

Na závěr to sice nebude přísloví, nebo citát, ale část řádu z knihovny v Readingu.

„Čtenář, který usne nad vypůjčenou knihou, se dopouští zneuctění autora a může být potrestán pokutou až do výše 10 liber.“

Tak si dávejte bacha, abyste tam někdy neusnuli.

Gizi (Zaida – velitelka)

Odborkové zpravodajství

aneb listopad – měsíc morsea

Nejprve vás musím upozornit, že listopad bude ve znamení morseovky. Co to konkrétně znamená pro vás, lovce? Konkrétně to, že pokud tuto odborku vlastníte, tak o ni můžete přijít. Pokud nevlastníte, můžete získat. V každém případě můžete ulovit 5 cenných bodíků do bodování. Tato odborka se v následujícím měsíci bude plnit každý výlet. Proto, že jste dopředu varováni, můžete se dopředu nachystat, což je pro vás nesporná výhoda. Pokud budete mít všichni nově zopakovaného morsea ještě před koncem listopadu, možná se vrhneme už i na uzlaře. Ještě upozornění: to, že zkoušíme hlavně morsea neznamená, že byste si nemohli dělat jiné odborky. To snad všichni chápete.

A nyní zprávy o lovčích a úspěších: Novou loveckou sezónu zahájila na posledním výletě ven Pečínka neúspěšným pokusem o ohňáře. Dále bylo zahájeno na podzimkách morseovské období a hned se o něj všichni přítomní pokusili. Většina bohužel neúspěšně. Jediné dvě úspěšné lovky byly Berka a Jana (zapište si úspěch do plachty na klubovně), které také dostanou zasloužené body. Zatím o tuto odborku nikdo nepřišel, ale co není, může být.

A na úplný závěr jedna rada pro morseovkaře: Hlídejte si správné natočení

papírku s odchycenou zprávou, abyste nezačali luštít z druhého konce!

Morče

Kampanenky KaM Dete

Kočovnický klub mladého diváka

Bednička B zeje prázdnou, takže nezbývá mi, než o vašem osudu dále rozhodovat sama. Minulý měsíc jste měli možnost navštívit Vesmírný muzikál. Bylo to sice narychllo, ale přece se některí dostavili. Tato akce v podstatě proběhla na úkor Muzea hraček, které se sice nezrušilo, ale posunulo pravděpodobně do měsíce listopadu. Blížší informace se

Ikarusovo okénko

Ahoj všichni, je tu další číslo mých vtipů, takže se pohodlně usaďte a poslouchejte.

Jede takhle Novák ve vlaku do Brna a někde u Pardubic najednou pán, který seděl vedle něho, omdlil.

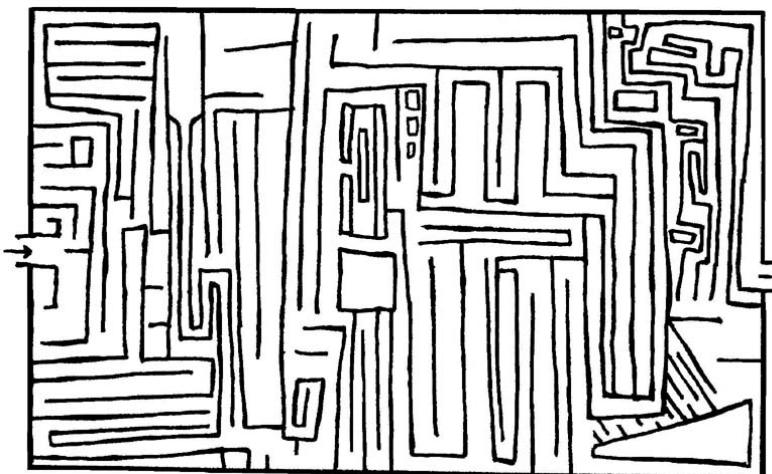
On jde do vedlejšího kupé a ptá se: „Nemá někdo z vás rum, nám vedle jeden pán omdlil.“

Vzápětí je mu podána láhev rumu, on se několika silnými doušky napije, vrátí láhev zpátky majiteli a povídá: „Děkuji, to pomohlo, mně se totiž při pohledu na omdlelého velmi zvedá žaludek.

Televizní divák se setká s jedním populárním komentátorem z televize a sděluje mu, že ve skutečnosti vypadá mnohem mladší než v televizi. Komentátor odpovídá: „Děkuji za kompliment, ale jak starý je váš televizní přijímač?“

Sbor dobrovolných hasičů se rozhodl, že společně půjdou za vzděláním, a tak se přihlásili do hudebního kroužku.

Na první hodině se naučili něco o hudebních nástrojích, a tak je druhou hodinu učitel lehce proklepává, co si zapamatovali. Zeptá se starého Blafana, jaký je rozdíl mezi klavírem a houslemi.

dozvíte, pokud budete sledovat nástěnku. Vzhledem k tomu, že na nástěnce nevíš informace obvykle moc dlouho předem, mohla bych vám (pokud máte někdo zájem) taky zasílat informace mejlem, a to hned, jak se dohodneme, kdy kam půjdeme. Pokud byste někdo chtěl této možnosti využít, sdělte mi svůj e-mail a já vám můžu informace zasílat. E-mail taky můžete napsat do bedničky B a já si ho z ní vyberu.

Morče

Ten jen suverénně odpoví: „To je naprosto jasný, přece klavír hoří vždycky dle!“

Tak vám děkuji za pozornost a zase příště SÍPU ZDAR!

muti-líkarus

Historka magistra vitae

(,víte?)

Tak už je to tu zase zpátky! Výpisky a opisky a takové ty věcičky, prostě rubrička je zase mezi námi! Dneska to bude o Obvodním turistickém srazu. Tento se konal roku 1985 někdy na podzim.

Po krátké cestě vlakem do Všenor jsme se vydali na pochod k Jílovišti. Ubytovali jsme se v zadní části tábora. Holky a Aleš v chatičkách, zbytek v pařeništích, a všichni společně jsme chrupavčili až do rána. Sobota nás přivítala ranní rozvíčkou, po které jsme se nasnídali a vyrazili na nástup. Tam jsme zjistili že OTS se zúčastnili tyto oddíly: Orchideje, Stopaři + Jitřenka, Rychlé šipky, Vlaštovky, Delfíni, Pampelišky a samozřejmě Kočovníci. Po nástupu se rozjely individuální soutěže Brambora, Chobotárna, Bouřkový úprk, hod šípkou (bohužel již dnes nevíme, v čem tyto pěkně znějící soutěže spočívaly, škoda!).

Mezitím probíhala hlavní soutěž OTS – Tábornické kolečko. Vyrazili jsme po trojicích podle fáborků (mladší podle žlutých, starší podle modrých). Úkoly byly

podobné úkolům na TBZetce. Když naše hlídka dorazila do cíle, nastál oběd - studený luncheonmeat (hmmm... už se mi sbíhaj sliny). Poobědvali jsme a vyrazili na další soutěže. Pobavili jsme se při dalších dvou soutěžích Paterčata a Vánočka (bohužel ani o tomto nic nevíme - věčná škoda).

V 16:00 se rozběhly soutěže, při kterých každý oddíl reprezentovali dva zástupci, Boj nad propastí a Boj u kůlu. Nezapomenutelným zážitkem byla reprezentace Tyčky a Soušky v Boji nad propastí, bezmilostné (jiný kraj-jiný mrav) mlácení do soupeře, jim přineslo 1. a 3. místo. Mezitím Žárovka a spol. kuchtila a kutila soutěžní jídlo z ovesných vloček.

Večer jsme všichni naklusali k slavnostnímu ohni. Proběhlo také vyhlášení kuchařské soutěže, bohužel jsme skončili až šestí. Proběhla tam však i soutěž pěvecká, ve které nám byla svěřena píseň Strom, touto cestou jsme získali bronzovou cenu. A potom nastalo velké dobrodružství...

Od lesa se směrem k nám dostávala zpráva morseovkou. Po úspěšném vyluštění a splnění úkolu, který nám zadávala, jsme získali další zprávu, ve které byl popis cesty ke zprávě další. Bylo jen dodáno, že se této noční hry musí zúčastnit celý oddíl dohromady. Nečekali jsme na nic a vyrazili z „táboru“. Cestu ke kontrole jsme nenašli. Jediné, co jsme našli byl televizní vysílač

CUKRÁK, který z ničeho nic zasvítí do noční tmy. Až teď jsme si uvědomili, že jdeme přesně obráceně. Otočili jsme se o 180°, šli furt a stále za nosem, až jsme narazili do rozcestníku. Otočili jsme se o dalších 90°vpravo a hledanou zprávu „bez problémů“ získali i s fixem, kterým jsme si měli udělat znaménko na pravou ruku. Pak jsme se podle zprávy měli dostat na hřiště za táborem, což jsme bez problémů zvládli, a tam jsme našli cedulkou se jménem naší soutěžní písničky - STROM. Potom už nám bylo dovoleno vrátit se do našeho milého tábora, ukázali jsme cedulkou a ruce.

Když jsme se ukládali do svých pařenišť, byla asi půlnoc. Ráno, po vydatném chrupkání, jsme absolvovali orientační běh. Můj čas asi 4 hodiny byl zcela průměrný, a někteří dokonce nestihli ani nástup a zprávu o VÍTĚZSTVÍ KOČOVNÍKŮ na desátém obvodním turistickém srazu na Jílovišti....HURÁ!!!

Pak už zbývalo jen se rozloučit se srazem a vydat se domů. Pápá.

Anežka

nechvalme zbytečně. Díky fotografií a následnému vyzvídání se nám podařilo zjistit, že Česká televize chystá zbrusu nový film, který má být pokračováním romantického trháku Titanic se slavným Leonardem DiCapriem. Pracovní název druhého dílu zní „Titanic II: Na suchu“ a vystihuje hlavní problém, se kterým se naši filmaři setkali – nemáme žádné moře (nemluvě o tom, že nemáme ani žádný Titanic). To však nebyla pro zlaté české ručičky žádná překážka. Pro lepší pochopení přinášíme stručný obsah: ukáže se, že hlavní hrdina (v hlavní roli DiCapra nahradí rovnocenný Luděk Sobota)

Fototentokrát

Ani jsme se nenadáli a podzimní prázdniny jsou za námi. Máte však štěstí, protože z nich dnešní fotka nebude. Nebudu vás tedy dlouho napínat a rovnou prozradím, že bude z čehokoliv jiného, jen ne z podzimek. A to by vám mělo stačit.

Náš fotograf musel tentokrát nasadit veškerý svůj um, aby se mu podařilo nepozorovaně proniknout do barrandovských ateliérů a získat dnešní fotku. Proto taky je tak dobrá. Ale

předchozího dílu havárii přežil a rozhodne se obnovit slávu Titaniku. S novou velelodí (hraje ji turistický parníček Praha) se vydá po Labi až do Čech, kde však uvízne díky nízkému stavu na vodních tocích. Rozpoutá se boj na život a na smrt s běsnícím živlem ztělesněným českými úřady, které chtějí loď zabavit kvůli nefunkčnímu hasícímu přístroji na palubě. Jak drama dopadne? To se dozvíté příští rok v kinech.

Na snímku: komparzistky v jedné z klíčových scén filmu.

UTO

Poznej Prahu 6

Tak je tu další díl této soutěže. Je zvláštní, že pokud s vámi mluvím, tak projevujete o tuto soutěž zájem, ale odpovídá mi moc nechodí. Co to začít dotahovat do konce a správné odpovědi posílat na kosa@kocovnici.cz ?

V minulém čísle byl opravdu kostel sv. Norberta ve Střešovicích. Všechny došlé odpovědi byly správně.

A jelikož si myslím, že minule to bylo moc jednoduché, tak nyní mám pro vás opravdu pecku. Tak se snažte. Ale mohu vás ujistit, že každý tam určitě byl, jen to tam vypadá drobátko jinak.

děsivě dolů.

A dále stále platí bodovací soutěž, což jest tipování vítěze. Tipnout si může kdokoliv, a protože to doposud nikdo neudělal, tak má slušnou šanci na

Bodování

Tak, je tu další vyhodnocení vaší snahy: převratné bodování.

A dnes tu máme pro vás novinku. Chvílka napětí...a je to tady! Drobná změna v bodovacím systému. A to tata: Za účast tří a více dětí na schůzce se nyní fasují dva body, na výletě za každý den tři. Chápete to všichni? I ty, Cvaldo? Jestli ne, tak si to přečtěte ještě jednou. Snad vám to pomůže.

No a jak jste si vedli? Stručný přehled : Tygři se díky podzimkám stále drží na prvním místě, Zubři se vyhoupli na třetí místo, doposud vedoucího Ikaruse vystřídal Helut, přidala se Pečeně a tak dále. Stručně řečeno, kdo nebyl na podzimkách, ten prohloupil a propadl se

vítězství. Tak se snažte, pište, jezděte na výlety, chodte na schůzky a sbírejte body, protože za první tři místa jsou hodnotné ceny.

Bodlák a Bodlina

DRUŽINY

1	Tygři	35
2	Orlíci	34
3	Zubři	18
4	Delfíni	17
5	Kamzíci	15

JEDNOTLIVCI

1	Helmut	(TY)	92
2	Ikarus	(OR)	82
3	Jana	(DE)	72
4	Cvalda	(KA)	55
5	Babča	(OR)	52
	Eidam	(KA)	52
7	Beata	(ZU)	51
	Berenika	(OR)	51
9	Pečeně	(DE)	44
10	Jakub	(OR)	35
11	Jake	(KA)	22